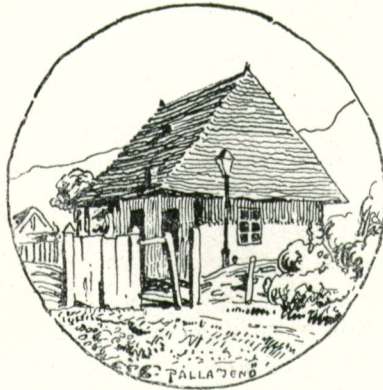

riális drámákat is az alapmotivum anyagi vagy elvontságát véve alapul. A motorialis dráma a romantikus iskolák bukása után jóformán megszűnt. A parnaszisták és dekadensek már megalapozták a két

műfaj közötti szinte észrevehetetlen átmenetet, a psychologusok pedig már tagadták a motorium feltétlen szükségességét. Az iskola uralomra jutott s ma már ritkán születik motorialis dráma.

SKITA ERVIN.

A vén diófa.

Hej, te kedves, vén diófa
Ott a présház mellett!
Egymástól oly távol esnünk
Vajjon mért is kellett?
Kire vetsz te már azóta
Enyhetadó árnyat,
Mióta engem oly messze
Vitt tőled a bánat?

Le-ledültem sátrád alján
Selymes puha gyöpre.
Mely a földet, áldott földet
Gazdagon befődte.
Fönt az égen, magas égen
Bárány felhők jártak,
El-elnéztem én azokat
El... órahosszákat.

Fülemile verte a dalt,
Szerelmesen, lágyan;
Elrejtőzve bent, jó mélyen
Lombod sátorában.
Hivogatta, csalogatta
Szerelmes kis párját,
Mely pelyhekért — fészket rakni —
Sűrű közbe eljárt.

Nem tudtam én fölvidulni,
Boldogságuk látva!
Éreztem, hogy csak én vagyok
Egyedül az árva!
Én is hivtam, hivogattam...
Volt idő... a párom.
Éltem utját mégis... mégis
Csak egyedül járom.

Mennyi emlék fűz tehozzád,
Keserű és édes.
Úgy szeretném száműzni mind,
De nem vagyok képes.
Belémarkol a szívembe
S rászáll az agyamra,
Mind a kettőt lenyűgözve
S jolyton fogva tartja.

Ezért van, hogy el-elszállok
Képzeletben hozzád,
Azokat a szép időket
Ha még visszahoznád!
Te láttad a homlokomra
Borulni az árnyat,
Te láttad a boldogságot,
Mely e szívben támadt.

Hej, te kedves, vén diófa
Ott a présház mellett,
Egymástól oly távol esnünk
Vajjon miért is kellett?
Kire vetsz te már azóta
Enyhetadó árnyat,
Mióta engem oly messze
Vitt tőled a bánat?

Göncz Lajos.